

[Justitsministeren.]

ning, der ville betyde, at et af politikasseordningens væsentligste fortrin ville falde bort.

Om der er tilstrækkelig anledning til under bibeholdelse af justitsministeriets revision at forlange alle politikasseregnskaber efterrevideret af revisionsdepartementet, eller om den nuværende ordning, hvorefter dette departement kan rekvirere regnskaberne efter et skøn, er at foretrække, er så et andet spørgsmål, et spørgsmål, der naturligt må behandles i det udvalg, der nu nedsættes for at overveje politikassernes forhold.

Når det ærede medlem hr. Thisted Knudsen som baggrund for forespørgslen har påberåbt sig, at det er påkrævet, at revisionsdepartementets kritik af fagministerierne bliver fulgt op i folketinget, kunne det let fremkalde det indtryk, at revisionsdepartementerne uden det ærede medlems initiativ ville stå hjælpeløse over for selvrådige tjenestemænd i centraladministrationen. Det er nu ikke tilfældet. Hvis et revisionsdepartement har udsættelse at gøre i forbindelse med centraladministrationens regnskab, og hvis spørgsmålet ikke klares ved forhandling mellem departementerne, kan chefen for revisionsdepartementet efter § 20 i loven om statens regnskabsvæsen og revision forelægge spørgsmålet for vedkommende fagminister, i forhold til hvem han har direkte referat. Afgørelsen træffes så af fagministeren under sædvanligt politisk ansvar. Revisionsdepartementets beretning tilstilles statsrevisorerne, og efter den nævnte bestemmelse i regnskabsloven kan de forlange sagen genoptaget. Selv om dette ikke sker, giver statsregnskabets behandling i folketinget ethvert medlem en naturlig anledning til at tage spørgsmål i forbindelse med regnskabet op til forhandling.

Det forhold, som forespørgslen omfatter, har ikke været forelagt mig efter regnskabslovens § 20, og revisionsdepartementets beretning om sagen er ikke optaget i statsrevisorerens betænkning, men det ville ikke have hindret, at spørgsmålet var blevet behandlet i forbindelse med forhandlingerne om godkendelse af statsregnskabet, en fremgangsmåde, jeg nok ville have fundet naturligere.

Jeg kan imidlertid ikke rejse indvendinger

ger imod, at man har foretrukket at anvende forespørgselsformen. Jeg går ud fra, at det ikke skyldes en tilfældighed, men en afvejning af sagernes indbyrdes betydning, når man har valgt netop denne sag.

Ordføreren for forespørgerne (Thisted Knudsen): Jeg er ikke helt klar over, hvor oprigtig den højtærede justitsministers tak til mig, fordi denne sag er rejst, egentlig var. Jeg forstod, at der i hvert fald var en vis ironi bag denne tak, og justitsministeren var noget fortørnet over, at jeg havde trukket mit spørgsmål om det såkaldte hotelophold tilbage, idet jeg dermed skulle have afskåret den højtærede justitsminister fra at besvare dette spørgsmål.

Hotelophold eller ikke-hotelophold er for så vidt helt ligeegyldigt i relation til dette problem. Det, det efter min opfattelse drejer sig om i denne forbindelse, er den måde, hvorpå justitsministeriet svarer revisionsdepartementet. Vi er jo alle enige om, at der skal spares mest muligt. Hvad svarer justitsministeriet da revisionsdepartementet? Det svarer, at uanset hvad revisionsdepartementet mener om hotelophold for ministerielle kommissioner, så agter justitsministeriet at fortsætte denne praksis. Og så siger statsrevisorerne til folketinget: vi mener ikke, at den motivering, som justitsministeriet har givet for dette hotelophold, er i orden. Vi føler os slet ikke overbevist om, at det er rigtigt. Det er dette, der er det principielle i sagen, at justitsministeriet afviser dette. Skal der en ny praksis til, bevares vel, så går vel hverken den højtærede justitsminister eller jeg i for små sko; er det nødvendigt, må man foretage disse transaktioner. Men det er efter min mening også et spørgsmål om de bevillende myndigheders stilling; det er dem, der skal afgøre, om det skal gøres eller ej.

For så vidt angår den højtærede justitsministers bemærkninger om politikasserne, er det jo i dag en offentlig hemmelighed, ikke mindst efter statsrevisorerens bemærkninger, at der her er et forhold, som bør ændres revisionsmæssigt set. Den højtærede statsminister har vist allerede som finansminister i 1955 tillkendegivet over for justitsministeriet, at den form for revision, man havde, ikke var tilfredsstillende. Men der er gået 6 år siden, og justitsministeriet